

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **T. K.**, zastoupený Mgr. Petrem Kaustou, advokátem, sídlem Čs. legií 1719/5, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2025, č. j. MSK 19332/2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2025, č. j. 61 A 7/2025-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto usnesení zamítl žalobcovu odvolání a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Karviné ze dne 10. 1. 2025, č. j. SMK/004699/2025, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Tohoto přestupku se žalobce dopustil dne 10. 8. 2024 kolem 13:00 hodin v Dětmovicích na silnici I/67 tím, že jako řidič motorového vozidla tovární značky BMW při jízdě držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon. Toto jednání bylo zjištěno zakročujícím policistou, jenž z místa u domu č. p. X pozoroval uvedené vozidlo projíždějící ve směru na Karvinou. Žalobce po zastavení vozidla policistou na místě uvedl, že si není vědom toho, že by při jízdě držel telefon. Ve správním řízení pak na svou obranu tvrdil, že si pouze rukou podpíral hlavu a že měl na rukou černé rukavice. Současně zpochybňoval možnost policisty spolehlivě rozpoznat jednání, které je mu kladeno za vinu. Správní orgány argumentaci žalobce nepřisvědčily, dospěly k závěru, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud k námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu uvedl, že přestupek držení telefonu při řízení patří mezi jednání obtížně zachytitelná, která jsou zpravidla prokazována svědecky. Krajský soud v této věci považoval za rozhodné, že svědecká výpověď zakročujícího policisty je dostatečně konkrétní a nebyla žalobcem relevantně zpochybněna. Pořízený videozáznam dle krajského soudu sloužil k posouzení pozorovacích podmínek, které soud hodnotil jako příznivé. V této souvislosti také uvedl, že lidské oko je oproti kameře lépe schopné vnímat a zachytit pozorované jevy. Krajský soud se dále zabýval námitkami směřujícími proti věrohodnosti svědka (zakročujícího policisty). K nim konstatoval, že nepřesnosti v odhadech času, vzdálenosti či rychlosti nepředstavují odchylky takového rázu, že by snižovaly věrohodnost jeho výpovědi, nýbrž běžný jev spojený s odhadem veličin. Krajský soud současně neshledal žádné okolnosti, které by svědčily o zaujatosti policisty. K tvrzení žalobce, že měl na rukou černé rukavice, krajský soud připomněl, že toto tvrzení nebylo uplatněno bezprostředně při kontrole, a hodnotil je jako tvrzení účelové. Zároveň doplnil, že držení telefonu u ucha je gestem natolik charakteristickým, že je vizuálně rozpoznatelné. K procesním námitkám týkajícím se složení policejní hlídky krajský soud uvedl, že správní orgány pochybnosti o složení hlídky v řízení odstranily a nepochybily v tom, že neprováděly výslech policisty, který nebyl v terénu přítomen. Dle krajského soudu tento postup nevedl k zásahu do žalobcova práva na obhajobu. Důkazy navržené žalobcem mj. za účelem prokázání toho, že běžně nosí při řízení rukavice, krajský soud neprovedl pro nadbytečnost. Uzavřel, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností a že vydaná správní rozhodnutí mají dostatečnou oporu v provedeném dokazování.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž shodně jako v žalobě namítá zejména vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, porušení pravidel dokazování a dále nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[4] Stěžovatel setrval na tvrzení, že skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností. Zdůraznil, že závěr správních orgánů o jeho vině byl založen na jediné svědecké výpovědi policisty, jejíž věrohodnost v předchozím řízení zpochybňoval. V této souvislosti stěžovatel opětovně poukázal na rozpory v popisu okolností týkajících se pozorování (doba trvání pozorování, vzdálenost a rychlost projíždějícího vozidla), z nichž dovozoval, že policista nemohl spolehlivě rozpoznat, zda držel mobilní telefon, či jiný předmět. Dle stěžovatele správní orgány uplatnily selektivní přístup k hodnocení důkazů a pochybily v tom, že neprovedly výslech dalšího policisty z kontrolní hlídky (spokojily se s vysvětlením, že se další policista na místě nenacházel). Podle stěžovatele tím došlo k porušení procesních pravidel a k zásahu do jeho práva na obhajobu, neboť mu nebylo umožněno klást tomuto svědkovi otázky. Správní orgány tak nedostatečně zjistily složení policejní hlídky a rezignovaly na další objasnění skutkového stavu. Stěžovatel dále zpochybňuje hodnocení důkazů správními orgány a krajským soudem, dokazování podle jeho názoru vybočilo z mezí volného hodnocení. Stěžovatel namítá existenci dvojího standardu při posuzování důkazů: skutečnosti svědčící v jeho neprospěch byly považovány

pokračování

za spolehlivé, zatímco skutečnosti podporující jeho obhajobu byly bagatelizovány nebo označeny za účelové. Stěžovatel opětovně poukázal na svou obhajobu spočívající v tvrzení, že měl při řízení vozidla na rukou černé rukavice, které mohly být zaměněny za telefon. Nesouhlasil s tím, že tato verze byla označena za nevěrohodnou mimo jiné z důvodu, že ji neuvedl bezprostředně při silniční kontrole. Dále stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v tom, že soud neprovedl jím navržené důkazy, zejména důkaz fotografiemi a výsledkem svědka, které navrhoval k prokázání skutečnosti, že při řízení běžně rukavice používá. Podle jeho názoru tyto důkazy mohly přispět k objasnění skutkového stavu, a jejich neprovedením tak soud zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění vydaného správního rozhodnutí a napadeného rozsudku krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věcech, v níž před krajským soudem rozhoduje specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[7] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a uplatní se shodně na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhoduje specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je proto přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31).

[8] V daném případě stěžovatelem uplatněné kasační námitky neobsahují důvody, které by mohly založit přesah jeho vlastních zájmů, natož přesah svým významem podstatný.

[9] Ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud v souladu s konstantní judikaturou uvádí, že z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, jakým způsobem postupoval při jejich hodnocení a proč pokládal stěžovatelovy námitky za nedůvodné (např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Krajský soud se rovněž vypořádal se všemi návrhy stěžovatele na doplnění dokazování. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje napadené rozhodnutí věcně přezkoumat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017,

č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Nejvyšší správní soud namítanou nepřezkoumatelnost rozsudku neshledal.

[10] K námitkám směřujícím proti hodnocení důkazů a skutkovým závěrům správních orgánů a krajského soudu Nejvyšší správní soud připomíná svou dosavadní judikaturu, podle níž posouzení skutkových otázek je primárně úlohou krajského soudu, který žalobou napadené rozhodnutí hodnotí v tzv. plné jurisdikci (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79, nebo ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020-52). Intervence ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se na vady řízení a dokazování. Takových vad se však krajský soud v souzeném případě nedopustil. Naopak řádně a srozumitelně v napadeném rozsudku odůvodnil a vysvětlil, jak skutkový stav posoudil a z jakých konkrétních důvodů a na základě jakých důkazů dospěl k závěrům vysloveným v napadeném rozsudku. Stejně tak se v souladu s judikaturou náležitě vypořádal s tím, proč nebylo třeba provádět stěžovatelem navržené důkazy.

[11] I v případě námítky týkající se hodnocení svědecké výpovědi policisty provádějícího kontrolu na místě krajský soud správně vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, dle které přestupek spočívající v držení hovorového zařízení při řízení vozidla patří zpravidla mezi obtížně zachytitelné přestupky (s ohledem na jednání odehrávající se uvnitř jedoucího vozidla), která jsou často prokazována právě svědeckými výpověďmi zasahujících policistů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, nebo rozsudek ze dne 21. 2. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Judikatura současně zdůrazňuje, že u těchto obtížně zachytitelných přestupků je třeba klást zvýšené nároky na přesvědčivost provedených důkazů a pečlivě zkoumat věrohodnost svědeckých výpovědí (rozsudek ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, nebo rozsudek ze dne 25. 4. 2023, č. j. 8 As 261/2021-34). Je proto nutné vždy přihlížet ke konkrétním okolnostem posuzovaného případu, zejména k výhledovým podmínkám, vzdálenosti mezi policistou a kontrolovaným vozidlem, době, po kterou mohl policista jednání pozorovat, jakož i k případným skutečnostem nasvědčujícím zaujatosti policisty (rozsudek ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Judikatura Nejvyššího správního soudu také setrvale vychází z toho, že policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě opak (srovnej rozsudky ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, nebo ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42). O takovou situaci vedoucí k nezaujatosti a narušení nestrannosti by se jednalo například tehdy, pokud by byl prokázán nestandardní či šikanózní postup ze strany zakročujícího policisty.

[12] V projednávané věci krajský soud shora uvedeným judikатурním východiskům dostál. V napadeném rozsudku se zabýval jak otázkou, zda měl zasahující policista objektivní možnost přestupek za daných podmínek pozorovat, tak věrohodností jeho výpovědi, u níž neshledal žádné okolnosti, které by ji zpochybňovaly.

[13] Taktéž stěžovatelova námitka týkající se postupu správního orgánu při zjišťování složení policejní hlídky a upuštění od výslechu dalšího (na místě nepřítomného) policisty nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku přesvědčivě vysvětlil, proč nedošlo k zásahu do stěžovatelových práv. Rovněž tento závěr odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu, dle které je „*aplikace zásady materiální pravdy (...) limitována rozsahem zjišťování skutkového stavu nezbytným pro rozhodnutí (...)*“;

pokračování

správní orgán proto není povinen provést všechny navržené důkazy“ (viz k tomu shodně již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008-53). „Je právem správního orgánu, který vede řízení o přestupku, vlastní úvahou dospět k rozhodnutí, které důkazy provede, a které naopak označí v dané situaci za nadbytečné a návrhu na jejich provedení nevyhoví“ (rozsudek ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62, č. 847/2006 Sb. NSS).

[14] Nejvyšší správní soud neshledal v napadeném rozsudku žádné pochybení, natož pochybení zásadního charakteru, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Kasační stížnost nepředkládá žádnou právní otázku, která by přesahovala stěžovatelovy individuální zájmy, ani nevyvolává potřebu sjednocení rozhodovací praxe.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namístě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz již zmiňované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 83/2021-28). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2026

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu